

*De wonderlijke
lotgevallen van
Olle en Lena*

Maria Parr

uit het Noors vertaald door Bernadette Custers

 | LANNOO

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Copyright text © by Maria Parr

Oorspronkelijke titel: Vaffelhjarte, gepubliceerd door Det Norske Samlaget, Oslo

© Nederlandse vertaling Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2007

Omslagontwerp: Steef Liefting en Studio Lannoo

Illustraties: Heleen Brulot

Zetwerk: Scriptura

D/2017/45/414

NUR 282

978 94 014 4134 6

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Het gat in de heg	7
Ollebol en kleintjebuur	9
Een heks blussen	14
De bark van Noach	25
'Papa gevraagd!'	35
Grootouders aan de macht in Knal-Mathilde	44
Isak	55
'Stille nacht, heilige nacht' midden in de zomer	60
Lena's knal	68
Einde van de zomer	74
Schape verzamelen en een helikoptertocht	83
Lena slaat	90
Sneeuw	96
De treurigste dag in mijn leven	103
Opa en ik	108
Botssleetje met dubbele hersenschudding en een vliegende kip	113
Heuvel-Jon en Heuvel-merrie	122
Lena en ik spelen Tweede-Wereldoorlogje	133
De brand	139
Het midzomerbruidspaar	148

Het gat in de heg

De eerste middag van de grote vakantie bouwden Lena en ik een kabelbaan tussen onze huizen. Zoals gewoonlijk moest Lena die als eerste uitproberen. Ze klom dapper op de vensterbank, greep het touw met beide handen beet en slingerde haar twee blote voeten er in een knoop omheen. Het zag er levensgevaarlijk uit. Ik hield mijn adem in terwijl ze zichzelf langs het touw richting haar huis trok, verder en verder weg van het raam.

Ze is bijna negen jaar, Lena, klein van stuk en niet zo sterk als leeftijdgenoten.

Ongeveer halverwege gleden haar voeten met een roetsj-geluidje van het touw af, en plotseling bungelde ze alleen aan haar handen tussen de twee bovenverdiepingen in. Mijn hart begon als een gek te bonken.

‘Hoei!’ zei Lena.

‘Ga door!’ brulde ik.

Het was een stuk makkelijker om vanuit het raam toe te kijken dan om door te gaan, daar kwam ik even later achter.

‘Oké, blijf hangen! Ik ga je redden!’

Mijn handen werden zweterig terwijl ik hevig nadacht. Ik hoopte maar dat Lena's handen droog waren. Stel je voor dat ze het houvast verloor en twee verdiepingen naar beneden donderde! Toen kreeg ik een inval: het matras.

En terwijl Lena zo goed als ze kon bleef hangen, sleurde ik het matras uit het bed van mama en papa, duwde het de gang in, gooide het de trap af, propte het ons gangetje in, deed de buitendeur open, schopte het van het trapje af en zeulde het de tuin in. Het was een verschrikkelijk zwaar matras. Onderweg maaide ik een fotolijstje met betovergrootmoeder van de muur zodat het sneuvelde. Maar beter zij aan diggelen dan Lena.

Toen ik eindelijk de tuin in kwam, kon ik aan Lena's grimassen zien dat ze elk moment kon vallen.

'Olle, slomerik!' hijgde ze kwaad. Haar zwarte vlechtjes wapperden in de wind, hoog boven me. Ik deed alsof ik haar niet hoorde. Ze hing pal boven de heg. Ik moest het matras erop zien te leggen. Boven op de heg. Het zou nutteloos zijn om het ergens anders neer te leggen.

En toen kon Lena Lid eindelijk loslaten en uit de hemel komen vallen, als een overrijpe appel. Met een zachte plof landde ze. Onmiddellijk braken er twee grote takken van de heg af. Opgelucht zakte ik op het grasveld neer terwijl ik toekeek hoe een razende Lena in de kapotte heg aan het worstelen was met takken en hoelaken.

'Dat was verdorie jouw schuld, Olle!' zei ze toen ze was opgestaan, zonder één enkel schrammetje.

Já hoor, mijn schuld, dacht ik, maar ik zei niets. Ik was blij dat ze nog leefde. Zoals gewoonlijk.

Ollebol en kleintjebuur

We zitten in dezelfde klas, Lena en ik. Lena is het enige meisje. Gelukkig is het nu zomervakantie, anders lag ze te creperen in coma, zoals zij dat noemt.

‘Je zou zeker ook liggen te creperen als dat matras niet onder je had gelegen toen je viel’, zei ik later die avond tegen haar, toen we buiten waren en nog eens naar het gat in de heg keken. Dat betwijfelde Lena. Ze zou hooguit een hersenschudding gehad hebben, dacht ze, en die had ze al eens eerder gehad. Twee keer zelfs.

Maar ik vraag me toch af wat er was gebeurd als ze naar beneden was gevallen zonder dat daar een matras lag. Het was triest geweest als ze was gecrepeerd. Dan had ik geen Lena meer gehad.

Lena is mijn beste vriend, ook al is ze een meisje. Dat heb ik haar nog nooit verteld. Ik durf niet omdat ik niet weet of ik ook wel háár beste vriend ben. Soms denk ik van wel, en soms denk ik van niet. Dat hangt ervan af. Maar ik vraag het me sterk af, vooral wanneer er zulke dingen gebeuren als dat ze van kabelbanen omlaag stort op matrassen die ik daar heb

neergelegd. Dan wou ik dat ze zei dat ik haar beste vriend was. Ze hoeft het heus niet hardop te zeggen of zo. Ze zou het een beetje kunnen mompelen. Maar ze doet het nooit. Lena heeft een hart van steen, zo lijkt het, soms.

Verder heeft Lena groene ogen en zeven sproeten op haar neus. Ze is dun. Opa zegt altijd: 'Ze eet als een paard en ziet eruit als een fiets.' Iedereen verslaat haar met armpje drukken. Maar dat komt volgens Lena omdat iedereen sjoemelt.

Zelf zie ik er normaal uit, denk ik, met blond haar en met een lachkuiltje in één wang. Alleen mijn naam is abnormaal, en dat kun je van de buitenkant natuurlijk niet zien.

Mama en papa hebben me Olwen Leonard genoemd. Later kregen ze spijt. Het is niet zo best om een kleine baby zo'n grote naam te geven. Maar gebeurd is gebeurd. En nu heet ik al negen jaar Olwen Leonard Danielsen Buitenhof. Dat is een hele tijd. Dat is een leven lang. Iedereen noemt me gelukkig Olle, dus ik zit er niet zo mee, behalve wanneer Lena weer eens vraagt: 'Hoe heet je eigenlijk ook alweer, Olle?'

Dan antwoord ik: 'Olwen Leonard.'

En dan barst Lena in lachen uit. Soms slaat ze zich zelfs op haar dijen.

De heg waarin Lena en ik een gat hebben gemaakt is de grens tussen onze tuinen. In het kleine, witte huis aan de ene kant woont Lena samen met haar moeder. Ze hebben geen papa daar, ook al vindt Lena dat er plek zat voor eentje zou zijn als ze een beetje opruimen in de kelder.

In het grote, oranje huis aan de andere kant woon ik. We heb-

ben drie verdiepingen plus een vliering, want bij mij thuis wonen een hele hoop mensen: mama, papa, Minda (14 jaar), Magnus (13 jaar), Olle (9 jaar) en Krullie (3 jaar). Plus opa in de kelder. Precies genoeg mensen om het in de hand te houden, zegt mama. Wanneer Lena er ook nog bij komt, wordt het een beetje te veel van het goeie en loopt het uit de hand.

Nu vroeg Lena zich af of we niet bij mij thuis konden gaan kijken of iemand toevallig van plan was koffie te gaan drinken, met koekjes erbij.

Opa was dat van plan. Hij kwam net op dat moment de keldertrap op voor een kopje koffie. Opa is dun en rimpelig en heeft verlept haar. Hij is de beste volwassene die ik ken. Hij schopte zijn klompen uit en stak zijn handen in de zakken van zijn overall. Hij loopt altijd in een overall rond, mijn opa.

‘Nee maar, als dat Ollebol niet is, en onze kleintjebuurt’, zei hij terwijl hij een buiginkje maakte. ‘We zijn op hetzelfde uit, zo te zien.’

Mama zat in de huiskamer de krant te lezen. Ze had niet in de gaten dat wij binnen waren gekomen. Het is namelijk niets bijzonders dat onze keuken vol zit met Lena en opa, ook al woont geen van beiden daar. Ze floepen gewoon naar binnen. Lena is zo vaak op bezoek dat ze bijna haar eigen buurmeisje is.

Opa pakte een zaklantaarn die op het aanrecht stond en sloop op zijn tenen naar mama.

‘Handen omhoog of ik schiet!’ riep hij en stak de zaklantaarn als een pistool naar voren. ‘Je koffie of je leven, mevrouw Kari!’ ‘En je koekjes!’ vulde Lena aan, voor alle zekerheid.

Lena, opa en ik, we krijgen bijna altijd koffie en koekjes als we willen. Mama kan geen nee zeggen. In elk geval niet wanneer we het netjes vragen. En zéker niet wanneer ze met een zaklantarn wordt bedreigd en haar leven op het spel staat.

We zijn een mooi clubje bij elkaar, dacht ik, toen we met ons vieren om de keukentafel koekjes zaten te eten en lol maakten. Mama was behoorlijk kwaad geweest over onze kabelbaanactie, maar nu was ze weer goedgehumorst, en plotseling vroeg ze of Lena en ik ons erop verheugden om op midzomerdag het bruidspaar te zijn.

‘Dit jaar alweer? Ben je van plan ons te laten trouwen tot we erbij neervallen?!’ vroeg Lena bijna schreeuwend.

Nee, mama was helemaal niet van plan ons te laten trouwen tot we erbij neervielen, verklaarde ze, maar Lena onderbrak haar en zei dat dat zo wel zou gebeuren.

‘Olle en ik zijn al genoeg getrouwd! We weigeren’, zei ze plotseling, zonder het mij eerst te vragen. Maar dat was oké. Ik kon best weigeren. Lena en ik moeten ons altijd al als midzomerbruidspaar verkleden.

‘Het gaat niet, mama’, zei ik. ‘Kunnen we niet iets anders doen?’

Mama kreeg de kans niet om nog iets te zeggen voor Lena met veel tamtam voorstelde dat ik en zij de heks konden maken. Ik kreeg bijna een hartverzakking. Maar toen werd ik blij. Minda en Magnus maken elk jaar de midzomerheks. Het was niet meer dan rechtvaardig dat Lena en ik het ook eens mochten proberen. Lena bad en smeekte en schudde mama’s hand terwijl ze op en neer sprong.

‘Laat Ollebol en onze kleintjebuurtje de heksen maar maken. Het bruidspaar, daar vinden we nog wel wat op’, zei opa.

Zo kwam het dat Lena en ik onze eerste heksenmaakopdracht kregen. Het zit er dik in dat het ook de laatste wordt.

Een heks blussen

We wonen in een baai die Knal-Mathilde wordt genoemd, Lena en ik. Opa zegt dat Knal-Mathilde een koninkrijk is. Hij vertelt vaak sterke verhalen, mijn opa, maar ik wil graag geloven dat hij gelijk heeft en dat Knal-Mathilde een koninkrijk is, óns koninkrijk.

Tussen onze huizen en de zee liggen grote velden, en er loopt een grindpaadje omlaag naar het strand. Langs dat weggetje groeien lijsterbesbomen waarin je kunt klauteren als het waait. Elke ochtend wanneer ik opsta, kijk ik uit mijn raam naar de zee en naar de lucht. Als het flink waait, slaan de golven over de pier heen en klotst het water tot ver op de velden. En als het niet waait, ziet de zee eruit als een gigantische modderplas. Als je wat beter kijkt, zie je dat de zee elke dag een andere blauwe kleur heeft. Ik kijk ook altijd naar opa's boot, dat gaat in één moeite door. Hij staat elke dag om vijf uur op om te gaan vissen.

Vlak boven ons huis ligt de grote weg. En boven die weg liggen heuvels waar je 's winters van af kunt sleeën en skiën. Op een dag maakten Lena en ik een bult van sneeuw, want Lena wilde weleens proberen om met slee en al de grote weg over

te vliegen. Ze landde midden op de weg en deed haar achterwerk zo'n pijn dat ze twee dagen op haar buik moest liggen. Er kwam ook nog een auto aan die keihard moest remmen voordat we haar in de greppel konden rollen.

Op de top van de heuvels, hoog, heel hoog, ligt de boerderij van Jon van de Heuvel, bijgenaamd Heuvel-Jon. Hij is opa's beste vriend. Nog hoger liggen de bergen. En als je op de top van de bergen komt, zie je onze kleine hut. Het duurt twee uur om daarnaartoe te lopen.

Lena en ik weten alles wat er te weten valt over Knal-Mathilde. En nog veel meer. Dus wisten we precies waar we moesten zoeken wat we nodig hadden voor de heks.

Wat een geluk dat opa ons heeft geleerd om echte zeemansknopen te maken. Dat konden Lena en ik nu goed gebruiken, ook al hadden we plechtig beloofd om geen kabelbanen meer te maken. Lena maakte een dubbele halve steek, en niet zo'n kleintje ook, om onze heks bij elkaar te houden. Als Lena eenmaal op dreef is, gaat ze als een tierelier. Toch hadden we massa's tijd nodig om het hooi niet te laten uitpuilen uit de oude vodden die we eromheen hadden gedraaid. De heks werd vrij slap want het was niet makkelijk om haar strak rechtop te houden. Ze was even groot als Lena en ik. En griezelig, reken maar! We deden een paar stappen achteruit en hielden ons hoofd schuin.

'Prachtig', zei Lena en glimlachte tevreden.

Net toen we de heks in de oude stal wilden leggen, kwam Magnus aanlopen.

‘Hebben jullie een vogelverschrikker gemaakt?’ vroeg hij.

‘Het is een heks’, legde ik uit.

Magnus begon te lachen.

‘Dat daar? Dat is de krakkemikkigste heks die ik ooit heb gezien! Goed dat ze straks in de fik gaat!’

Ik werd behoorlijk pissig. Lena werd nog pissiger.

‘Rot op en ga op het strand je eigen vuurtje stoken!’ brulde ze zo hard naar Magnus dat de lucht tot in mijn trui trilde.

Magnus liep weg, maar we konden hem nog een hele poos horen lachen. Ik zei tegen Lena dat hij vast en zeker jaloers was omdat hij en Minda altijd de heks maakten. Maar dat hielp nauwelijks. Lena briepte en schopte tegen onze heks zodat ze omviel. Er piepte een beetje hooi uit haar buik.

We gingen naar Lena’s huis en maakten zelf limonade. Lena’s moeder schildert en maakt kunst van rare spullen, en hun hele huis staat vol met allerlei merkwaardige dingen. Ze hebben zelfs een halve motor in het washok. Dat moet een hele worden als ze hem in elkaar geschroefd hebben.

Lena bliest grote, boze bellen in haar glas, terwijl haar ogen door de kamer dwaalden. Ineens stopte ze met blazen en haar gezicht ging in denkstand.

Boven op een rode hoekkast zit de grootste pop die ik ken. Ik heb al vaak naar haar zitten kijken. Haar handen zitten los en er is wat verf van haar gezicht afgebladderd, maar Lena’s moeder heeft haar opgekalefaterd met droogbloemen. Die pop, daar viel Lena’s oog op.

Ik schrok me te pletter toen ik begreep wat ze dacht. ‘We kunnen toch niet...?’

‘Heksen moeten juist van ouwe rommel zijn gemaakt, Olle.

Die pop is meer dan zeventig jaar oud! Dat heeft mama al honderd keer gezegd.'

'Is ze niet te oud?' vroeg ik.

Tjonge jonge, wat een vraag, vond Lena, sorry dat ze het zei. Hoe ouder hoe beter! Ze schoof de gele schommelstoel naar de kast en commandeerde mij erbovenop om de pop te pakken. 'Mijn knieën knikken', mompelde ik.

Lena greep ze alle twee beet met haar magere vingers. 'Nu niet meer.'

Het was een stuk makkelijker om een heks te maken nu we een pop aan de binnenkant hadden in plaats van hooi. Met een fopneus, een zonnebril en een doek om haar hoofd zag ze er haast levend uit. Je raadde nooit dat het een pop was als je het niet wist. We verstopten haar onder Lena's bed.

Die avond kon ik niet goed in slaap komen. In mijn avondgebed deed ik een goed woordje voor de heks: 'Lieve God, zorg alsjeblieft dat ze niet echt verbrandt.'

Toen ik op midzomerdag 's ochtends de keuken binnenstapte, zat tante-oma er.

'Nee maar, daar hebben we Ollebol', zei ze met een knipoog. Tante-oma is dik en oud en de grote zus van opa. Ze woont twintig kilometer van ons vandaan en komt vaak op bezoek op speciale dagen – met Kerstmis en Pasen, en op verjaardagen en zo. En op midzomerdag. Onze echte oma, de vrouw die met opa was getrouwd, ging dood toen ze pas vijfendertig was. Tante-oma is onze reservegrootmoeder.

Ik voelde hoe ik vanbinnen helemaal warm werd toen ik haar zag. Tante-oma's gezicht heeft fijne lijnen, want ze glimlacht de hele tijd. Bij mij thuis gaan ze allemaal uit hun dak als zij op bezoek komt. Dan spelen we mens-erger-je-niet, eten pepermuntjes en luisteren naar verhalen die tante-oma samen met opa vertelt. En dan maakt tante-oma wafels. Ze zeggen vaak dat dit of dat het beste is wat een mens kan overkomen, maar de wafels van tante-oma zijn écht het beste wat je kan overkomen, zeker weten! Het werd een mooie middag. Zelfs papa deed mee aan de spelletjes en aan de wafels. Hij moest eigenlijk mest uitrijden, maar mama vond dat hij dat beter op een andere dag kon doen, dan hoefden we midzomer tenminste niet in de meststank te vieren. En dat vond papa een prima plan.

Om zes uur klapte mama in haar handen en zei dat het tijd was voor het midzomervuur. Ik wou dat ik een knop op mijn voorhoofd had waarop ik kon drukken om te verdwijnen. Waarom heeft God ons niet zulke knoppen gegeven? Ik had honderd keer liever zo'n knop gehad dan mijn middelste teen.

Precies toen we zouden gaan, greep tante-oma naar haar rug en zei dat ze wat moest rusten. Opa bleef achter om haar gezelschap te houden – en om nog meer pepermuntjes en wafels te eten.

'Ik wil ook hier blijven!' zei ik. Maar dat kon ik wel schudden. Ik had Lena de hele dag nog niet gezien, maar nu kwam ze aanlopen en sleepte onze pracht van een heks, gewikkeld in een laken, achter zich aan. Er stond een diepe bezorgdheidsrimpel in haar voorhoofd.

‘Zullen we haar hier gewoon achterlaten?’ vroeg ik.
Lena keek even naar Magnus en schudde haar hoofd.

Iedereen die in Knal-Mathilde woont, had zich op het strand verzameld. Dat wil zeggen: mijn familie, Lena en haar moeder, oom Tor, dat is een broer van papa, en de vriendin van oom Tor. Op de strandkeien stond de hoogste en mooiste stapel brandhout die ik ooit had gezien. Minda, Magnus en papa hadden hem gebouwd. Mijn grote zus en broer waren blij en trots.

‘Jawel, het enige wat er nu nog aan ontbreekt, is de heks’, glimlachte papa terwijl hij aan zijn snor draaide.

Lena kuchte en rolde de heks uit het laken. Iedereen staarde met open mond naar wat wij hadden gemaakt.

‘Wauw, te gek!’ zei Minda onder de indruk, en de volwassenen knikten instemmend. Vanuit mijn ooghoek zag ik dat Lena’s bezorgdheidsrimpel was uitgegroeid tot een heel kratertje. Ik tastte mijn eigen voorhoofd af. Nog steeds geen knop te bekennen.

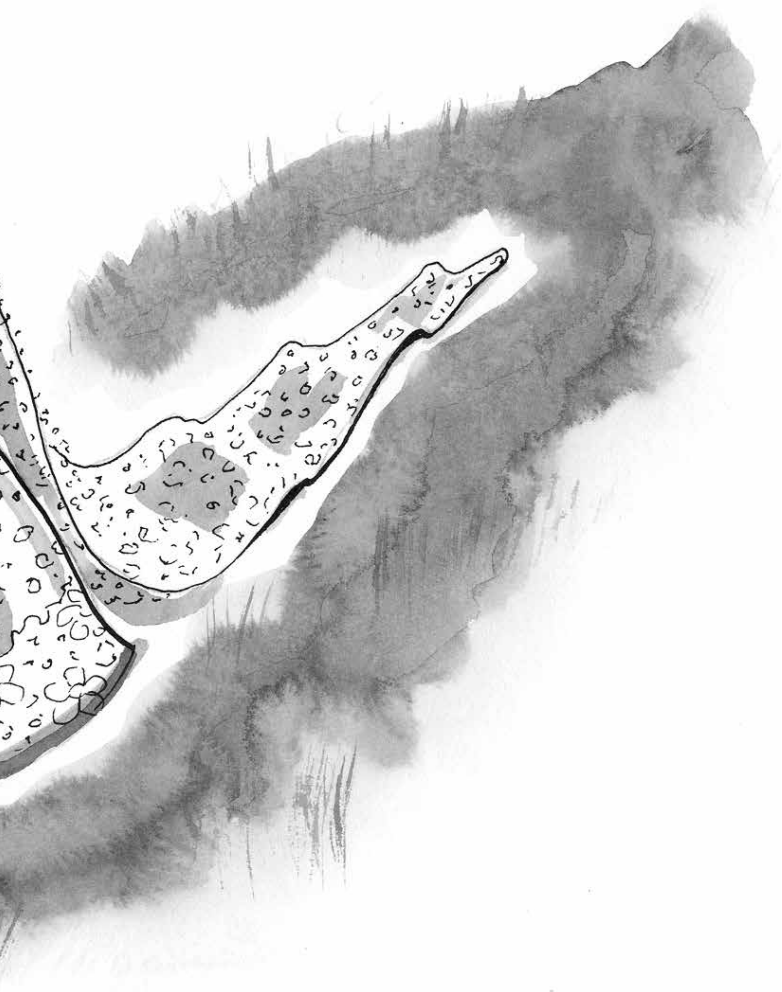
Minda pakte de heks onder haar arm en klom boven op de stapel hout. Haar knieën knikten totaal niet toen ze daarboven stond – méters boven de grond. Minda is uit Colombia geadopteerd. Mama en papa hebben haar daar opgehaald toen ze een weesbaby’tje was. Ik vraag me weleens af of ze eigenlijk geen indianenprinses is. Zo ziet ze eruit. En op deze midzomeravond, toen ze met wapperend haar boven op de stapel hout stond, vond ik dat ze meer dan ooit op een indianenprinses leek.

Ik werd alweer bijna blij, totdat oom Tor zijn aansteker tevoorschijn haalde. Hij wilde net het vuur aansteken toen Krullie riep: ‘Het buidspaad!’

Iedereen draaide zich om. En inderdaad, daar kwam een bruidspaar over ons pas gemaaid veld aanlopen. Opa en tante-oma! Volgens mij kreeg ik een kleine shock. Zoiets zie je alleen maar in films. Tante-oma had papa's pak geleend en



was de bruidegom. Ze zag eruit als een dikke pinguïn. En opa droeg een lange, witte jurk, een sluier en schoenen met hoge hakken. Zijn cactus was het bruidsboeket.



Niet normaal hoe wij die avond hebben gelachen! Mama verslikte zich zo hevig in haar perensap met prik dat ze tot de volgende dag heeft gehoest. Zelfs oom Tor zakte op zijn knieën. En het mooiste van alles: niemand dacht nog aan het midzomervuur.

Maar toen opa en tante-oma eindelijk waren gaan zitten, haalde oom Tor zijn aansteker weer tevoorschijn.

‘Niet aansteken!’ zei Lena snel.

Iedereen keek haar verbaasd aan, maar voor we nog meer konden protesteren, had mijn oom het hout al in brand gestoken. Ik zag dat Lena een ogenblik stopte met ademhalen. Ze verzamelde al haar krachten voor een gigaschreeuw. Zo een die alleen Lena voor elkaar krijgt. Ik was nog net op tijd om mijn handen op mijn oren te leggen.

‘Uitmaken!’ brulde ze.

De vlammen dansten langs de zijkanten van de houtstapel omhoog richting de heks.

‘Mama, de pop! De pop zit in de heks! Maak het vuur uit!’

Minda was de eerste die reageerde. Bliksemsnel gooide ze een blik worstjes leeg en vulde dat met zeewater. En toen werd kennelijk iedereen ineens wakker. We maakten alles leeg wat we aan blikken en bakken konden vinden en struikelden over elkaar terwijl we heen en weer holden naar het water. Papa liep te wijzen en bevelen uit te delen, en deed pogingen om ons een rij te laten vormen. Hij zit bij de vrijwillige brandweer in ons dorp. Maar het haalde weinig uit. De vlammen vreten hun weg omhoog.

‘O nee, o nee’, jammerde ik stilletjes. Ik durfde niet langer naar de heks te kijken.

We hadden al gauw door dat het vuur zo niet uitging. Het fikte aan alle kanten.

‘Het heeft geen zin’, riep oom Tor terwijl hij zijn handen uit-sloeg.

Net toen hij dat had gezegd, en alle hoop verloren was, hoorden we dat iemand de tractor startte. Die stond nog steeds ergens op het veld met een volle mestkar. Opa was achter het stuur gekropen en kwam nu, achteruitrijdend en in ijlt tempo, op ons af.

‘Uit de weg!’ brulde hij uit het raam, terwijl hij probeerde de sluijer uit zijn ogen weg te houden.

Mama zette het op een gillen. Dat was het laatste wat ze kon doen voordat de bruid de sproeier opendraaide en het vuur op gepaste afstand een overdosis mest gaf.

Eén korte, vreemde seconde lang was de hemel bruin. Ik herinner me dat ik dacht dat dat onmogelijk echt zo kon zijn, terwijl ik zag hoe iedereen in elkaar dook met zijn handen boven zijn hoofd. Toen daalde de koeienmestregen op ons neer. Allemaal werden we, van top tot teen, ondergespoten. Rennen had geen zin. We zagen en hoorden niets anders dan vliegende mest, aan alle kanten.

Toen het eindelijk ophield, was het alsof alle geluiden in de wereld weg waren. Wij, de inwoners van Knal-Mathilde, stonden daar, met stomheid geslagen. Niet één plekje op ons lichaam was vrij van mest. Nooit, nooit van mijn leven zal ik dit vergeten.

De tractordeur ging langzaam open. Opa trok voorzichtig de verblindend witte jurk een klein beetje op en trippelde keurig tussen de smurrie op het veld naar ons toe.

‘Ja ja’, zei hij en knikte naar het vuur.
Er was niet één vlammetje meer te zien. De houtstapel en de
heks zaten net zo onder de mest als wij.
‘Dank je wel, opa’, zei ik zachtjes.